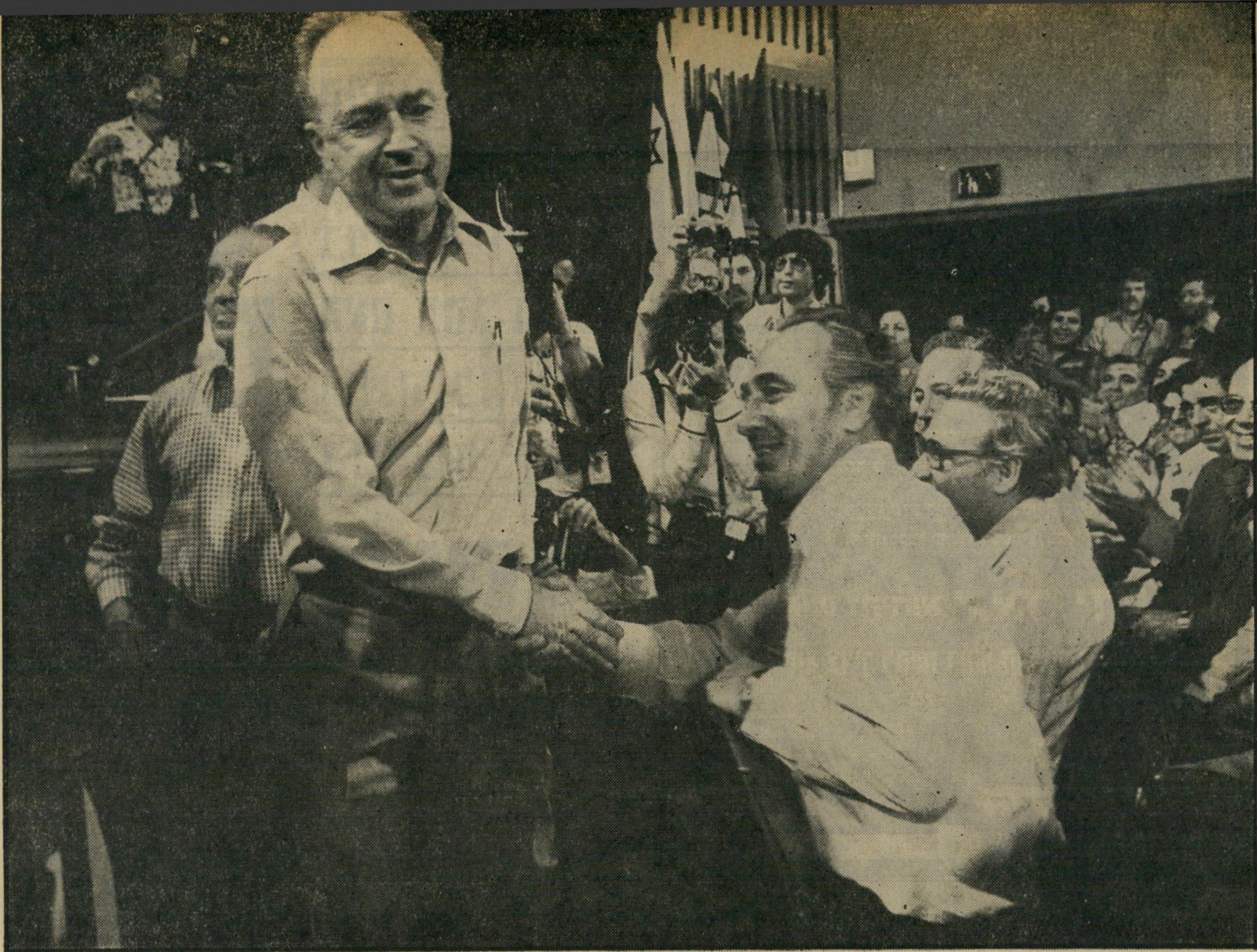

פרס - יצחק רבין מקשיב להודעת מאיר זרמי ומברך את פרס, מבלי להביט בו

הוא פדירטט עם אנשי א"י השלמה. אפשר לטעון, כמובן, שכל אלה היו טכסיסים. שפרס יצר לעצמו תדמית גי' צית, כדי למגר את רבין, שהיתה לו תד' מית יונת. שהוא דיבר על ליכוד-לאומי, בודעו שבממשלת-ליכוד יוכל רק הוא, ולא רבין, לשרת כראש-ממשלה. שתמך בגוש-אמונים כדי להביך את רבין, ולר' כוש לעצמו אהדה בחוגים אחרים.

כל זה יבול להיות. אך דבר אחר ברור החלוטין: שימעון פרס אינו איש-שלום בעל-עקרונות. רעיונות השלום זרים לו לגמרי. הוא יכור לשחק בהם, כשהצרכים התכסיסיים מכתובים לו זאת. אך אם יש לו עקרונות כלשהם, הם מו' כילים למלחמה יותר משלשום.

יתכן, כמובן, שאין לו שום עקרונות, שום השקפות; שהוא יכריע בכל מיקרה על פי מצב-רוח קנעי, "פרגמטי", מתוך שיקולים של נוחיות פוליטית, או מתוך שאיפת-פירסום.

זוה מסוכן מאד.

"יא"סד פרס"

ה צרה האמיתית של שימעון פרס, כראש-ממשלה, היא שיטחיות. הוא אוהב להציג את עצמו כי אינטלקטואל, כאיש-שכולות, כי איש-הגות. וזהו תדמית שאין מ' אחריה ולא-מלום.

פרס הוא מה שנקרא, בסלאנג המקובל, "אינטלקטואל-למחצה". הוא קורא ספר, או מאמר באחד מכתיבי-רצוניים-ל' מחצה, המכוונים לאנשים כמוהו, הוא קו' לט באופן שיטחי רעיון כלשהו, רושם אותו בויכרונו, ובונה סביבו את גאומו הבא, כדי לזכות בכותרת. הגאום נשכה כעבור יומיים, וכך גם הרעיון המקורי. אילו היתה זו רק הצטעצעות תמימה, לא היה בכך אסון. ההנהגה הפוליטית היא מלאכה, ואין בעל-מלאכה חייב להיות הוגה-דעות מעמיק. אבל השיטחיות עלו' לה להיות תכונה הרתיסכנות, כאשר גם רמת-השיקולים היא שיטחית. לעומת זאת יש לפרס כישרון טיבעי

לעמוד בראש הרשימה והממשלה הבאה. בשביל שימעון פרס זוהי הגשמת חלום-חיייו — והבעת-פניו מעידה על כך. צורת הישיבה היא של מנהיג, המקבל את המגיע לו. צילם: שלמה סתר

ויוזיה, עזר להוות פכנה לאומית. יש לומר בגלוי: אצל שימעון פרס קיימת סכנה כזאת. פעם קראנו לו, בעיתון זה, "שימעון פרסומת". כאשר שתל רשת של נאמנים אישיים בכל העיתונים, קראנו להם, "יו' ניסד פרס". השבוע חגגו סוכני "יוניי' טד פרס" את ניצחונם. כל זה מעלה חששות כבדים.

שהוא חסר לרבין — לוקה בכושרי המנהיגות שלו. אך אין דבר מסיכן יותר מאשר אדם שיחסי-הציבור כאים אצלנו במקום השיקולים האחרים, הי' חשוכים לאין שיעור יותר. מנהיג המחליט החלטות, גם בעניינים חשובים וגורליים, מתוך מחשבה על הכותרת בעיתון וההופעה בטל' —

המלך מת — יחי המלך! המעמד המודרני, שבא, במקום המעמד העתיק של ההכתרה: הצלמים עטים על האיש שנבחר זה-עתה לדבר השיטחי בעולם: יחסי-ציבור. פרס הוא אמן של כלי-התיקשות. יש לו תשובה לכל דבר, והוא נשמעת תמיד סבירה והגיונית, גם כשהיא שדופה לגמ' רי. הוא יודע להסביר כל דבר, לתרץ כל דבר, להצדיק כל דבר. אין זו בהכרח תכונה שלילית. מנהיג דמוקרטי פועל בחלל של תיקשות המור' נית. מי שחסר לו כישרון כזה — כפי